

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.561 van 20 oktober 2025
in de zaak A. 241.884/VII-42.512**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.422 van 8 april 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.928 van 2 juli 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2023.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hind Riad, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 9 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

3.2. Op 12 oktober 2023 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

3.2. Verzoeker dient tegen deze beslissing op 16 november 2023 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.3. Met arrest nr. 304.422 van 8 april 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel, dat hij in zijn toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 39/2, § 1, en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 van Richtlijn 2011/95 van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker voert aan dat hij ter zitting nieuwe, originele documenten neerlegde waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat deze, zelfs indien ze niet onderzocht werden door de verwerende partij, buiten beschouwing kunnen worden gelaten omdat ze zijn gebrekkige verklaringen niet kunnen verschonen. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet ter zake echter geen onderzoeksbevoegdheid. Op grond van het loutere feit dat hij originele documenten heeft kunnen voorleggen die volgens verzoeker cruciaal zijn voor de geloofwaardigheid van zijn relaas had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker de beslissing moeten vernietigen. In plaats van de aanvankelijk bestreden beslissing te vernietigen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel zelf het initiatief genomen om de documenten te onderzoeken.

Beoordeling

5. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen bevatten”. Onder “cassatiemiddel” moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door het bestreden arrest geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder “uiteenzetting” van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

Verzoeker maakt in zijn uiteenzetting van het middel niet duidelijk hoe het bestreden arrest artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, artikel 4 van richtlijn 2011/95 en de artikelen 3 en 13 van het EVRM schendt. In zoverre de schending wordt aangevoerd van die bepalingen, is het middel onontvankelijk.

6. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid

over de beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals te dezen met het bestreden arrest is gebeurd. Krachtens de devolutieve werking van dat beroep neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennis van de zaak in haar geheel. Dat hij over geen eigen onderzoeksbevoegdheid beschikt, houdt slechts in dat hij zich uitsluitend vermag te steunen op het rechtsplegingsdossier, dit zijn de processtukken met in beginsel het administratief dossier en in voorkomend geval de nieuwe gegevens die de partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet hebben meegedeeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt als feitenrechter soeverein of hij over de nodige gegevens beschikt om zelf uitspraak te doen over het bij hem ingestelde beroep dan wel of hij de beslissing vernietigt en de zaak terugstuurt naar de commissaris-generaal omdat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de voor hem bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad van State vermag die beoordeling niet over te doen vermits hij als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de behandeling van de beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten beslissing, noch door de standpunten van de partijen. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken en tot een andere kwalificatie komen dan de commissaris-generaal, voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd.

Anders dan verzoeker meent, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus de nieuwe stukken in zijn beoordeling betrekken en oordeelt hij daarbij soeverein over de bewijswaarde van de hem voorgelegde

stukken. Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst vast “dat uit de beschikbare informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn en dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten *an sich* al relatief is”, om vervolgens te oordelen dat de ter terechtzitting getoonde documenten “geenszins [verzoekers] eigen gebrekkige verklaringen omtrent de documenten met betrekking tot zijn vader kan verschonen”. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan waarom de voorgelegde stukken, ongeacht of het kopieën dan wel originelen zijn, verzoekers ongeloofwaardige verklaringen niet in een ander daglicht kunnen stellen. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter en krachtens de hem op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet toegekende hervormingsbevoegdheid soeverein over de bewijswaarde van de hem voorgelegde stukken. Bovendien steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich, voor wat zijn oordeel dat Afghaanse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, op “de beschikbare informatie”, met andere woorden op de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en aldus gekend is door de partijen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker voert in een tweede middel, dat hij in zijn toelichtende memorie integraal herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4, van de vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’ (hierna: richtlijn 2013/32), van de

artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker wijst er, ten eerste, op dat hij in zijn beroepschrift aanvoerde dat hij een verhoogd risico op vervolging loopt omdat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban als verwesterd zal worden beschouwd. Hij verwees dienaangaande naar diverse rapporten van 2018 en 2021 en een EUAA rapport van augustus 2022 en vermeldde dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen terugkeren voorzienbaar en frequent is. Uit objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt volgens verzoeker dus duidelijk dat verwesterde personen in Afghanistan een risicoprofiel hebben en als gevolg daarvan vervolging riskeren. Niet alleen meent verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geantwoord op dit argument, bovendien heeft hij zich uitsluitend gebaseerd op de door hem bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen, zonder de bronnen aangehaald door verzoeker te onderzoeken. Zo werd geen rekening gehouden met de UNHCR Guidance note en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening gehouden met de kritieken op het bronnengebruik door het commissariaat-generaal en de EUAA rapporten. Verzoeker wijst erop dat de richtlijnen van de UNHCR een hogere waarde hebben dan de EUAA rapporten, waardoor er een bijzondere hoge bewijslast rust op de nationale asielinstanties om van die richtlijnen af te wijken.

Ten tweede meent verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geantwoord op de door hem ontwikkelde kritiek op de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie, die volgens hem op cruciale punten onvolledig, irrelevant is wegens niet van toepassing op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo wees verzoeker erop dat de commissaris-generaal de individuele elementen van zijn gepercipieerde verwestering niet heeft onderzocht, op het feit dat de commissaris-generaal zich baseert op gedateerde bronnen om te stellen dat terugkeerders geen problemen zouden ondervinden met de taliban, en op een rapport van NANSEN, waarin kritiek wordt geuit op de door de commissaris-

generaal en in navolging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebruikte bronnen. In het bestreden arrest wordt volgens verzoeker nergens ingegaan op zijn concrete kritiek op de onvolledigheid en irrelevantie van de bronnen gebruikt door de commissaris-generaal. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening zou hebben gehouden met zijn kritieken op het bronnengebruik, was de kans volgens verzoeker reëel dat hij tot een andere conclusie zou zijn gekomen over de mogelijkheden van een terugkeer naar Afghanistan in het licht van de beperkte informatie die momenteel beschikbaar is. Verzoeker stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar “objectieve landeninformatie” waarop hij zijn analyse baseert, maar uitsluitend de door verzoeker bekritiseerde bronnen gebruikt zonder aan die kritieken te beantwoorden.

Beoordeling

8. Behalve voor wat de schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, maakt verzoeker in zijn uiteenzetting van het middel niet duidelijk hoe het bestreden arrest de aangehaalde bepalingen schendt. Het middel is enkel ontvankelijk voor wat betreft de aangehaalde schending van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

9. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet geantwoord op zijn argument dat hij een verhoogd risico loopt omwille van zijn gepercipieerde verwestering noch op zijn kritiek op de gebruikte bronnen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dient aan te geven om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het dossier van de zaak blijkt dat verzoeker met zijn aanvullende nota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende

stukken heeft overgelegd en onder meer zelf heeft gewezen op recente landenrapporten omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan, waaronder meerdere EUAA-rapporten van 2022 en 2023 om zijn vrees voor gepercipieerde verwestering te onderbouwen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 3.1 van het bestreden arrest verzoekers standpunt weer in verband met onder meer het gebrekkig onderzoek naar het risico op vervolging omwille van verwestering en het onvolledig onderzoek naar en lezing van landeninformatie en hij geeft in punt 3.2 een opsomming van verzoekers bij het beroepsschrift gevoegde stukken, van de door de verwerende partij per aanvullende nota overgemaakte rapporten en van de door verzoeker met zijn aanvullende nota bijgebrachte rapporten en stukken. Wat het risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering betreft, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.3.5.2 vervolgens “[o]p basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld”, over tot een uitgebreide analyse van de situatie in Afghanistan in het algemeen en van personen die Afghanistan verlieten in het bijzonder. Wat de situatie in Afghanistan in het algemeen betreft, blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn analyse baseert op de door beide partijen bijgebrachte meest recente informatie over de toestand in Afghanistan. Wat betreft de personen die Afghanistan verlieten, blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat er een negatief beeld bestaat onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de taliban wel begrip lijken op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, maar anders kijken naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de

voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Niettegenstaande de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en onduidelijk is of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat mogelijke reacties steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er daarbij op dat “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar [dat] de bron (...) geen duidelijk verband (zag) met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen [...]”.

Wat de door verzoeker aangehaalde stigmatisering of uitstoting betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. De Raad komt tot deze vaststelling op basis van de – tevens door verzoeker zelf aangevoerde – bron van EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, die dateert van september 2022, en van de EUAA “Afghanistan Country focus” van december 2023, dit is na de machtsovername door de taliban. De Raad vervolgt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade, en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat uit de objectieve informatie aldus niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, doch hij wijst er wel op dat de volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering zal worden toegedicht en dat het aan verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Aldus blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangegeven welke risicoprofielen kunnen worden ontwaard, dat het aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, dat een individuele beoordeling waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort zich opdringt en dat hij de richtsnoeren van de EUAA in de “Country guidance: Afghanistan” van januari 2023 bijtreedt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat vervolgens omstandig in op de door verzoeker concreet aangehaalde elementen, doch oordeelt dat, gelet op verzoekers individuele omstandigheden, “niet [kan] aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering”. Dit volstaat in het licht van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Uit het bestreden arrest blijkt tevens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uitsluitend gebaseerd heeft op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen en dat rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van EUAA. In het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals naar de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, waaronder ook deze die door verzoeker werd bijgebracht.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers kritiek op de gebruikte bronnen, blijkt eveneens uit punt 3.3.7 van het bestreden arrest, waarin de Raad aangeeft er zich bewust van te zijn dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, en merkt op dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, dat bovendien verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land zijn blijven opvolgen en zij rapporteren over gebeurtenissen en incidenten en dat de verbeterde veiligheidssituatie verder als gevolg heeft dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet of onvoldoende rekening houdt met de door hem, in de loop van de procedure, aangereikte argumentatie en informatie. Zulks kan niet afgeleid worden uit het bestreden arrest.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. De beoordeling of de bijgebrachte bronnen voldoende objectief en betrouwbaar zijn om de huidige situatie in Afghanistan te beoordelen komt dan ook uitsluitend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter toe. Uit niets blijkt dat standpunten uit richtlijnen van de UNHCR bindend zouden zijn of een hogere bewijswaarde hebben voor de asielinstanties. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de door de partijen bijgebrachte recente landeninformatie en de inhoud ervan, geeft hij duidelijk aan waarom hij de voorkeur geeft aan de meest recent beschikbare informatie. Er is geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker voert in een derde middel, dat hij in zijn toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ingaat op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Hij argumenteert dat hij verwees naar arrest nr. 8319/07 van 28 juni 2011 inzake *Sufi en Elmi* van het EHRM (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Volgens het bestreden arrest kan een precare socio-economische en humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling slechts aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet en dat niet blijkt dat

de taliban maatregelen zouden hebben genomen om de humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren. Hierdoor voegt het bestreden arrest volgens verzoeker een voorwaarde toe. Door te stellen dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, wordt volgens verzoeker namelijk vereist dat het doel van het handelen of nalaten van de taliban erin bestaat de humanitaire situatie te doen verslechteren, vooraleer er aanleiding kan zijn tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl dit in strijd is met de redenering van het EHRM in het arrest *Sufi en Elmi*, waaruit niet blijkt dat de humanitaire situatie in Somalië volledig of overwegend het gevolg is van handelen of nalaten van de betrokken partijen met als doel de humanitaire situatie te doen verslechteren. Verzoeker betoogt dat zowel de gedragingen van de taliban die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen (zoals het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale hulp), als de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen in rekening moeten worden gebracht om te beoordelen of de precare humanitaire situatie “overwegend (‘predominantly’) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden.”. Door het relevante criterium op een foute wijze toe te passen om na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en bijgevolg essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium en door geen antwoord te bieden op de analyse en toepassing van het *Sufi en Elmi*-arrest, faalt de motivering in het bestreden arrest volgens verzoeker naar recht, daar het geen steun vindt in de rechtspraak van het EHRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volgens verzoeker in het bestreden arrest geen enkel antwoord hierop geformuleerd en schendt de motiveringsplicht zoals gegarandeerd door artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker meent in die zin dan ook een verdedigbare grief in de zin van artikel 3 van het EVRM te hebben, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat hij niet zou aantonen terecht te komen in een situatie van extreme armoede omdat hij niet zou hebben aangetoond

dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker stelt echter vast dat het loutere gegeven dat hij nog familieleden heeft in Afghanistan en dat hij telefonisch contact heeft met zijn familie, in geen geval tot automatisch gevolg kan hebben dat hij kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan teneinde aan de extreme armoede te ontsnappen, temeer nu zijn vader heeft beslist dat hij het land moest verlaten. Verzoeker acht de motivering van het bestreden arrest dan ook “onjuist en foutief”. Hoe dan ook kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de elementen in het dossier niet tot deze gevolgtrekking komen en schendt het bestreden arrest zodoende de motiveringsplicht *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

11. In het eerste middelonderdeel acht verzoeker de aangevoerde bepalingen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden.

Verzoeker betwist niet de stelling in het bestreden arrest dat “[d]e kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen”.

Volgens verzoeker worden in het bestreden arrest echter ten onrechte de voorwaarden toegevoegd dat het om opzettelijke gedragingen van één

of meerdere actoren moet gaan en dat het doel van het handelen of het nalaten van die actor het verslechteren van de humanitaire situatie moet zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vat zijn redenering als volgt samen:

“Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal [te] zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat vervolgens in op de omvang van de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan om te besluiten dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Het middelonderdeel berust op een foutieve lezing van het bestreden arrest. Net door aan te geven dat de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie “multi-dimensionaal” zijn en het gevolg zijn van “een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden niet “overwegend” veroorzaakt zijn door één van “de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet”. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie kan volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door

het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt louter vast dat de preciaire humanitaire situatie niet overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van “een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de vreemdelingenwet”. Hij vereist geenszins dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid moeten zijn van één enkele specifieke actor. Voorts dient benadrukt dat nagaan of de preciaire humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor een feitelijke beoordeling is die niet vatbaar is voor cassatie door de Raad van State.

Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen (...) of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins het doen verslechteren van de humanitaire situatie als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de preciaire toestand niet overwegend is te wijten aan “gedragingen van de taliban of enige andere actor”.

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat er sprake is van “een multidimensionale crisis” benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de preciaire humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de precaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die precaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Het eerste middelonderdeel van het derde middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

12. In de mate dat verzoeker de juridische juistheid van de motivering van het bestreden arrest betwist, dient te worden opgemerkt dat de juistheid van de gegeven motieven geen verband houdt met de jurisdictionele motiveringsplicht.

13. Voor het overige komt het uitsluitend aan de feitenrechter toe om te oordelen of verzoeker bij een terugkeer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Overigens blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na te hebben vastgesteld dat de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet vallen, in hoofdorde vaststelt dat verzoeker “niet aan[toont] dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een

opzettelijk gedrag door een actor of actoren”, en dat de Raad slechts “volledigheidshalve” aanstipt “dat verzoeker niet aantoon dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn vader, twee broers, schoonzus en maternale tante nog in Afghanistan verblijven”. Wat verzoekers betoog voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft dat ook hij “zoveel mogelijk geld opstuurt om de rest van het gezin te ondersteunen en er bovendien veel werkloosheid heerst in Afghanistan”, wijst de Raad er in het bestreden arrest “naast bovenstaande vaststellingen en analyse, concreet op dat verzoeker evenwel verklaarde dat zijn maternale oom zijn reisweg van 9000 euro betaald heeft en zijn familie velden bezit”. Verzoeker toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met deze beoordeling artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM schendt.

Het tweede middelonderdeel van het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig oktober tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams